

308/2023

dispress

Bratři v poli

V malém sále v Minoru měli „mlsáci“ 25. dubna premiéru představení Bratři v poli. Tvrdě na něm pracovali Magda, asistenti, dramaturg, a především děti.

Vystoupení začínalo v 18.00, ale už v půl šesté byl sál zaplněn nedočkavými rodiči, prarodiči, přáteli a některými Dismančaty ze STARS. Hlasité povídání se rozléhalo po místnosti. Zničehonic dav utichl a mladí herci započali své představení. Příběh byl o dvou zvířatech: hraboši Dagešovi a syslovi Mapíkovi.

Dageše zprvu neměl nikdo rád, až přišel Mapík, se kterým se skamarádil. Hráli si spolu na piráty, letěli do vesmíru. Zažili spoustu dobrodružství, ale najednou přišla zima a Mapík se uložil k zimnímu spánku. Chudák Dageš musel čekat do jara, než se Mapík vzbudí. Potom bylo všechno jako dřív. Přestože vystoupení bylo jen o dvou postavách, vystřídal se

v nich několik dvojic a ostatní byli sbor. Nechyběly ani písně, ke kterým si samy děti hrály většinu hudby. Violka na violoncello, Žofka na harmoniku, Karel na kytaru a Anička s Járou na zobcovou flétnu.

Představení trvalo kolem čtyřiceti pěti minut. Po poslední písničce světla pomalu zhasla, načez se znovu rozsvítila a spustil se hlasitý potlesk. Opět zazněla písnička. Pak byla úklona a na jeviště vstoupila Magda, která všem poděkovala. Děti účinkující v premiéře dostaly sladkou odměnu a uklidily se do šaten. Musím říct, že se mi to opravdu líbilo a užila jsem si to.

EIVA

100 let Českého rozhlasu

Sté výročí Českého rozhlasu patří bezpochyby k významným okamžikům. I já jsem měl to štěstí být jako Dismanče u toho. Ve čtvrtek 18. května jsem rovnou ze zkoušky MLSu šel do vstupní haly na ulici Římská, kde byly speciální hodiny, které od roku 2013 odpočítávaly čas do stého výročí ČRo. Všichni jsme nedočkavě čekali, než se na displeji ve 20.15 objeví nula. Poslední vteřiny jsme společně odpočítávali, a pak nás připravili do živého vysílání v Riegerových sadech. Lubomír Smatana s asistentem opatrně otevřeli zapečetěnou skleněnou schránku, kde byla zazátkovaná láhev, minidisk a dvě flashky. Technik postupně spustil záznamy do éteru. Nikdo nevěděl, co nás čeká. V láhvi se nacházely zprávy od dětí pro dnešní rozhlas. I já jsem jednu z nich přečetl. Ten největší papír jsme bohužel z láhve nedostali a zajímalo by mě, jestli se to někomu podařilo. Bylo to pro mě opravdu jedinečné, protože za sto let už tuhle možnost asi mít nebudu:-).

DaTe

Do Prčic! Jediná povolená nadávka

V sobotu 20. května podnikli asistenti, členové DRDS, pan Qaaak a Václav Hubka pochod Tábor – Prčice pod pracovním názvem „Bolest a zmar“. Pochod totiž začal v půl osmé ráno, v čase, v němž se mnozí zúčastnění o víkendu teprve ukládají ke spánku. Rozespálí a nadopovaní energetickými nápoji či kávou, vyrazili jsme brzy ráno k vlaku, v němž nám ostatní cestující úspěšně ukradli většinu zarezervovaných míst, a vyjeli jsme do Tábora, kde náš celodenní výlet začal.

Byvši motivována (a podpořena kofeinem), naše výprava nasadila svižný krok a křečovité úsměvy a vydala se za proudem lidí mířících stejným směrem. Do druhé třetiny cesty se nám šlo dobře. Svaly se ještě neozývaly, a tak člověk mohl zapáleně konverzovat. Právě o to se dokonale postaral Václav Hubka. Věcně huče o fotbale, fanouškům zhnusil zážitek z jejich

oblíbeného sportu a nestranným, fotbalem nezaujatým lidem zapříčinil k míčové hře doživotní odpor a trauma. Zjistila jsem něco o své odolnosti vůči zapamatování si věcí, o které nemám nejmenší zájem. Přestože jsem se totiž účastnila všech jeho zapálených proslovů, nepamatuji si o této tělesné disciplíně vůbec nic.

Došlo i na zábavné slovní hry. Avšak po tom, co se do nich zapojila Anička, své prvotní kouzlo podivně ztratily. Hře na hádání postav záhy dominovali mezopotámští panovníci a ženy Jindřicha VIII. Počet neuhodnutých charakterů tak začal stoupat stejně jako bolest v lýtkách. My ovšem vytrvali. Sic prvotní energie z nápojů již vyprchala, naději nám dodávala moudra Marca Aurelia, která nám při zastávkách předčítal Mikuláš.

Krise nastoupila v poslední třetině trasy. Co minutu jsme se obraceli na ubožáky s chytrými hodinkami, jež ukazovaly uchozené kilometry, jako by to mělo zbytek cesty urychlit. Když jsme do Prčic dorazili, výprava se proměnila na skupinu lazarů, kteří si jednohlasně stěžovali na své kyčle a chodidla.

Upřímně lituji všech spolujezdců v autobuse, jimž jsem obohatila cestu svým oděrem. Hlavně bych ale ráda poděkovala za krásný zážitek, který ve mně zanechal spoustu milých vzpomínek. Jen se teď nejspíš provždy osypu, zaslechnu-li slovo „fotbal“.

BiChu

AmnMm AmnMm MmMmMmMm!
UuUuUu MmAmMmMm UuUuUuUu
מ.ה.ס.ס.ס.ס.ס.מ
ב.ל.ג.ח.מ.ה.מ.ל.ח.!

1. KDO, CO Vilík.	Kumpán.
2. KOHO, ČEHO Luděk.	Novočtvrťáka.
3. KOMU, ČEMU Kytíčkář.	Škodí Foglarovi a jeho klukům.
4. KOHO, CO Kamarády.	Bojí se Rikitana.
5. OSLOVUJE, VOLÁ Cože, nebude? Tohle si nezvykej.	Hamane!
6. KOM, ČEM Rikitan (nic o nás neví).	Přemýšlí o klucích z druhé čtvrti.
7. KÝM, ČÍM Hudebník.	Je rád s Novočtvrťákama.